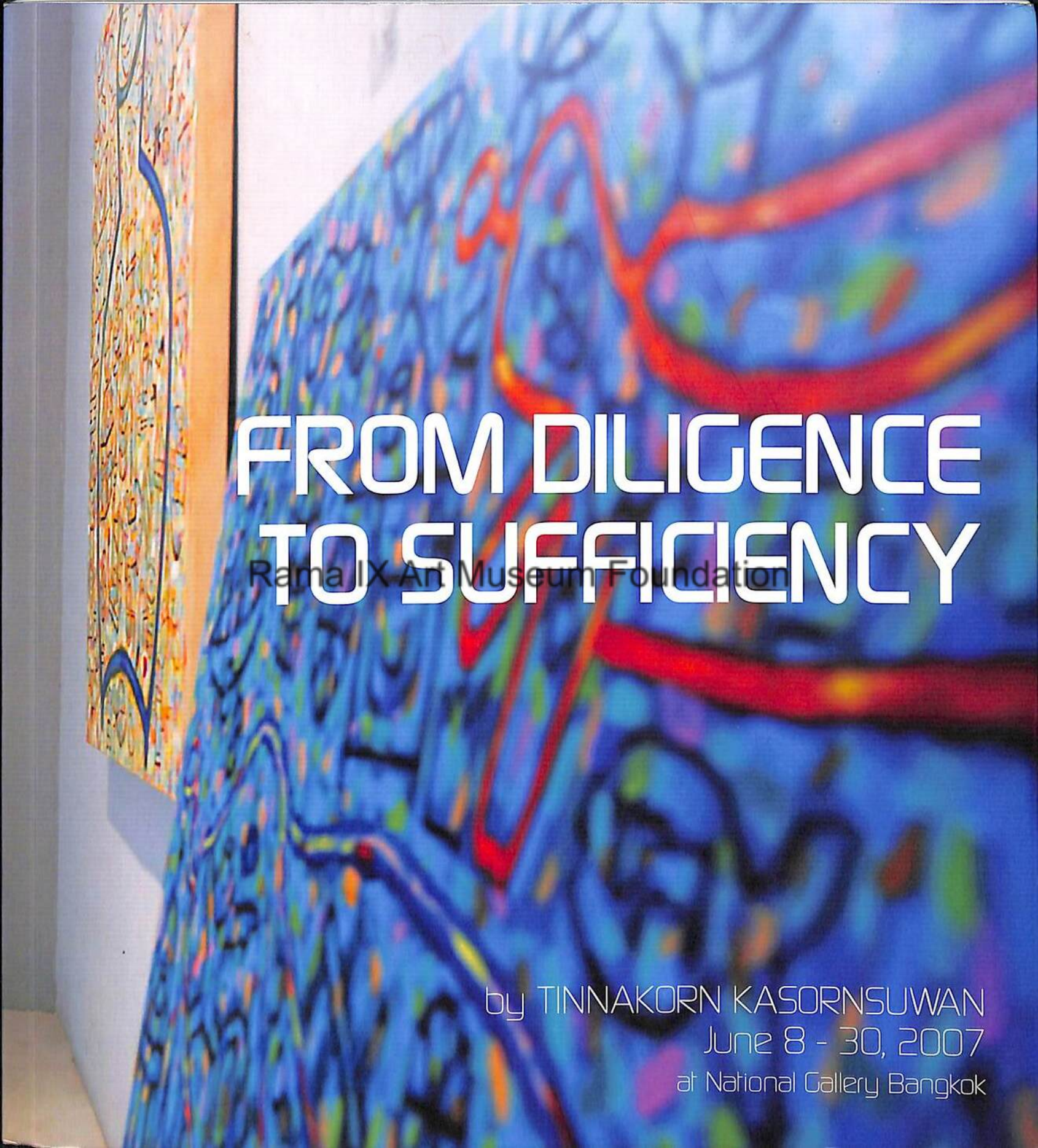

The background of the entire page is an abstract painting. It features a dense, intricate pattern of blue lines and shapes, with prominent red and yellow lines weaving through the composition. The overall effect is one of vibrant, chaotic energy.

FROM DILIGENCE TO SUFFICIENCY

Rama IX Art Museum Foundation

by TINNAKORN KASORNSUWAN
June 8 - 30, 2007
at National Gallery Bangkok

FROM DILIGENCE TO SUFFICIENCY

Rama IX Art Museum Foundation

by TINNAKORN KASORNSUWAN

June 8 - 30, 2007

The National Gallery, Bangkok

ขอขอบคุณ

คุณบุญชัย เบนจรงค์กุล
คุณเมตตา อุทกะพันธุ์
คุณกอบกาญจน์ วัฒนวรางกูร
อาจารย์สังคม กองมี
คุณนิวัฒน์ กองเพียร
คุณสุรนุช ธงศิลา
รองศาสตราจารย์พิษณุ สุภาภูมิ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ทวอร์ โคอุดมวิทย์
อาจารย์ปัทมา วิจิธธนาสาร
คุณศักดิ์ชัย พงษ์นิมิต
คุณสมพล ชัยศิริโรจน์
คุณเกษมสันต์ วีระกุล
คุณจาณิกร แสงศิริ
คุณปรภากร จันทรวิทย์
คุณวัชร: วัฒนศิริ
โรงเรียนมัธยมวัดสวนกุหลาบ

Special Thank

Boonchai Bencharongkul
Metta Utakapan
Kobkan Wattanavrangkul
Sangkom Thongmee
Niwat Kongpien
Suranuch Thongsila
Associate Professor Pishnu Supanimit
Assistant Professor Thavorn Ko-udomvit
Panya Vijithanasarn
Sukchai Pajnunvanich
Somphol Chaisirirot
Kasemsan Virakul
Jamigorn Sangsiri
Prakarn Jantaravechit
Wachara Hounphiom
Tawandang Brew House
Supote Teerawatanachai

- This catalogue has been published on the occasion of the exhibition "From Diligence to Sufficiency" by Tinnakorn Kasornsuwan
- Designed and Produced by Thavorn Ko-udomvit, Autcharavadee Sudprasert
- Photography by Thavorn Ko-udomvit, Jamigorn Sangsiri
- Text by Associate Professor Pishnu Supanimit
- Translation by Manita Srisitanont
- Printed by Amarin Printing and Publishing Public Company Limited
65/16 Chaiphak Road, Taling Chan, Bangkok 10170
Tel. +66 2882-1010, +66 2422-9000 Fax. +66 2433-2742
- Printed and Bound in Thailand

4 Chao Fah Rd., Pranakorn, Bangkok 10200
Tel. +662-282-2639-40 Ext. 18 Fax. +662-281-2224

Rama IX Art Museum Foundation

“ทินกร กาษรสุวรรณ ศิลปินแบบบ้านๆ กับงานศิลปะบ้านนอกร่วมสมัย”

พิษณุ ศุภ.

ผมจำได้ว่า Pearl S.Buck นักเขียนที่ได้รับรางวัลโนเบลจากงานเขียนชิ้นสำคัญของเธอ The Good Earth หรือในภาษาไทยว่า “ทรัพย์ในดิน” เคยพูดไว้ว่า งานเขียนของเธอส่วนใหญ่ใช้ประสบการณ์จากชีวิตจริงในวัยเด็กมาเขียนเป็นนวนิยายทั้งนั้น ผมว่านักเขียนชื่อดังของโลกหลายคนก็เป็นเช่นนั้น ช้าบางคนยังกล่าวอ้างว่า งานเขียนที่มีคุณค่าไม่จำเป็นต้องเป็นเรื่องราวที่ยิ่งใหญ่ แต่ต้องเป็นความจริงที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตของเรา แม้ว่าจะเป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ก็ตาม

ผมเองก็มีความเชื่อเช่นนั้น ทุกวันนี้ที่ยังมีอาชีพเขียนหนังสืออยู่ได้ก็เพราะว่าได้เขียนในสิ่งเล็กๆ ที่ตนเองรู้ ไม่พยายามทำในสิ่งที่ตนเองไม่รู้และไม่ศึกษาให้ถ่องแท้มาก่อน

ไม่ใช่งานเขียนเท่านั้นที่ต้องอาศัยเรื่องราวสิ่งแวดล้อมจากอดีตมาใช้ในการสร้างสรรค์ศิลปะในแขนงอื่นๆ ก็เช่นกัน โดยเฉพาะกับงานศิลปะประเภทจิตรกรรม ความทรงจำเก่าๆ และประสบการณ์แวดล้อมจากท้องถิ่นที่ศิลปินเคยอยู่อาศัยใช้ชีวิตในวัยก่อน เป็นความบันดาลใจสำคัญที่ศิลปินใช้ถ่ายทอดลงบนผืนแคนวาส จนเป็นงานอมตะที่ทั่วโลกรู้จัก

ผลงานที่พอจะยกตัวอย่างให้เห็นได้ชัด เช่น งานของ Marc Chagall จิตรกรชาวรัสเซียที่อพยพตัวเองมาใช้ชีวิตอยู่ในปารีส ฝรั่งเศส และใช้ชีวิตบั้นปลายอยู่ในสหรัฐอเมริกา

ชากาลเป็นคนบ้านนอก เกิดที่เมืองวิเทียปส์ อันเป็นเมืองที่ไกลออกไปจากเมืองที่เจริญอย่างเซนต์ปีเตอส์เบิร์ก เมื่อเติบโตขึ้นเขาต้องออกแสวงหาความรู้ในเมืองใหญ่ แต่เมื่อย้อนกลับไปบ้านเกิดเพื่อแต่งงานกับคนรักที่รออยู่ก็เกิดเหตุการณ์เปลี่ยนแปลงการปกครองครั้งใหญ่ในรัสเซีย

ชากาลเป็นศิลปินที่รู้สึกคับข้องกับโลกคอมมิวนิสต์จนทนไม่ได้ ต้องหาทางอพยพครอบครัวหนีออกมาจากรัสเซีย ทั้งๆ ที่เขามีความรักและผูกพันกับแผ่นดินแม่ที่เป็นที่เกิด

เมื่อชากาลมาอยู่ในปารีส เขากลายเป็นจิตรกรที่โด่งดังทันที ด้วยเรื่องราวบนภาพเขียนของเขาที่พรรณนาถึงดินแดนในชนบทรัสเซีย ท้องถิ่นที่เต็มไปด้วยบรรยากาศของความสุขสงบ อยู่กับธรรมชาติ ภาพชาวนาไปทำนา แม่น้ำริตนมัวว และภาพโบสถ์เก่าๆ เป็นสิ่งที่เขาระลึกถึงด้วยความอาลัยรักอยู่ตลอดเวลา

ภาพ “I and My Village” เป็นภาพที่ไม่ได้แสดงความทันสมัยแต่อย่างไร หากแต่ได้แสดงถึงความจริงใจที่เขามีต่อบ้านเกิดที่ได้จากมาอย่างที่ไม่รู้ว่าจะได้กลับไปอีกเมื่อไร

ภาพเขียนชิ้นนี้กลับสร้างความแปลกใหม่ให้กับผู้ชมที่เป็นชาวปารีสอันเป็นเมืองใหญ่ที่ศิวิไลซ์

ภาพชีวิตในชนบทกลับเป็นภาพที่โหดเหี้ยมของคนเมือง และยังเมื่อรัสเซียปิดประเทศด้วยการปกครองแบบชาวยุสซัคซ์ ก็ยังทำให้ชากาลและภาพเขียนของเขาโด่งดัง ไม่ใช่สำหรับประเทศฝรั่งเศสเท่านั้น แต่กลายเป็นที่รู้จักคลั่งไคล้ของชาวโลกด้วย

ที่จริงผมกำลังจะพูดถึงศิลปินไทยที่มีบางอย่างคล้ายกับชากาล แต่ก็ไม่ได้ผ่านสภาวะกดดันทางการเมืองเช่นชากาล เขาเป็นศิลปินที่เพื่อนฝูงพากันล้อว่าเป็น “ศิลปินบ้านนอก” แต่เขาไม่ได้หนีภัยการเมืองจากจังหวัดเลยสถานที่เกิด และเขาก็ยังคงเดินทางกลับ “บ้านนอก” ของเขาบ่อยครั้ง ทุกครั้งที่คิดถึง

ทินกร กาษรสุวรรณ คือศิลปินหนุ่มที่ผมกำลังพูดถึง เขาเป็นศิลปินบ้านนอกจริงๆ ทั้งผลงานและจิตใจ คำว่า “คนบ้านนอก” นี้ บางครั้งเราเข้าใจว่า เป็นคำที่ใช้เรียกขานในทำนองดูถูกเหยียดหยาม แต่ในบางครั้งกลับเป็นการยกย่องให้เกียรติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับงานสร้างสรรค์อันลึกซึ้งที่จำเป็นต้องใช้จิตวิญญาณออกมาตีแผ่กันด้วยแล้ว คำว่า บ้านนอก กลับเป็นสิ่งที่ดีที่แสดงให้เห็นถึงสำนึกความอ่อนน้อมถ่อมตน ความรักในแผ่นดินเกิดของตน และความกลมกลืนกับวิถีชีวิตธรรมชาติในชนบท

แต่ทั้งนี้คงขึ้นอยู่กับน้ำเสียงที่ผ่านเจตนาของผู้พูดว่า จงใจจะให้คำว่า “คนบ้านนอก” เป็นไปในทิศทางใด

ทินกร เกิดที่จังหวัดเลย ครอบครัว พ่อ แม่ พี่ น้อง ญาติโก อยู่ที่นี่ เขาเป็นลูกศิษย์ของครูคนสำคัญของประเทศ ที่อุทิศตนให้กับงานสอนศิลปะกับเด็ก จนได้เป็นครูดีเด่นของชาติที่มีคนนับถือกันโดยทั่วไป **ทินกร** เป็นเด็กปั้นที่ **ครูสังคม ทองมี** ภาคภูมิใจ

และเมื่อเขาเรียนจบที่โรงเรียนศรีสงครามวิทยา ครูสังคมก็ผลักดันให้ทินกรเข้ากรุงเทพฯ เพื่อแสวงหาความก้าวหน้าให้กับสิ่งที่รัก เขาเข้าเรียนที่วิทยาลัยช่างศิลป์ ลาดกระบัง แล้วจึงสอบเข้ามหาวิทยาลัยศิลปากรได้ (ซึ่งผมรอสอนเขาอยู่ตรงนี้)

Rama IX Art Museum Foundation

ถ้าผมจำไม่ผิด **ทินกร** น่าจะเป็นศิษย์คนแรกของครูสังคมจากจังหวัดเลยที่สอบเข้าคณะจิตรกรรมฯ ได้ และเขาก็เรียนทะลุปริญญาตรีไปจนจบปริญญาโท

ผมยังจำได้ดีว่า พวกเหล่าอาจารย์ที่สอนกันอยู่ในศิลปากรพากันยินดีที่จะได้รับช่วงจากครูสังคม มาต่อยอดให้เจียรไนให้เพชรบ้านนอกเม็ดนี้ได้เติบโตต่อไป

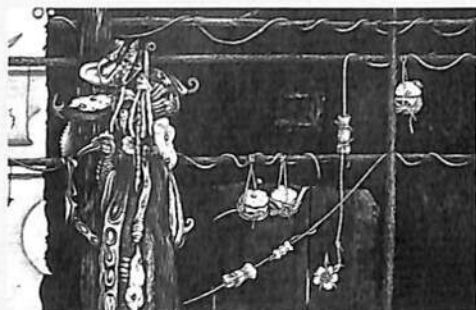
ผมคงต้องขอบใจไว้ ณ ที่นี้ว่า เด็กๆ ที่เรียนศิลปะเก่งๆ ได้รับรางวัลจากการประกวดทั้งในประเทศที่เป็นศิษย์ของครูสังคม ส่วนใหญ่ในยุคนั้นก้าวมาไม่ถึงระดับมหาวิทยาลัยศิลปะ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสถานภาพทางครอบครัวที่ยากจนนั้นส่วนหนึ่ง แต่ที่แน่ๆ ก็คือ หลักสูตรของกระทรวงศึกษาระดับมัธยมไม่สนับสนุนต่อยอดให้ เด็กที่มีศิลปะนิสัยได้มีโอกาสเดินข้ามสะพานมาสู่การศึกษาระดับมหาวิทยาลัยได้

เนื่องจากวิชาศิลปะถูกตัดออกไป เด็กระดับมัธยมต้องเรียนศิลปะแบบจับฉ่าย คือให้ศิลปะทุกแขนงมารวมกันอยู่ในชั่วโมงเดียวกัน เด็กจึงต้องเรียนทั้งศิลปะวาดรูป ดนตรี และนาฏศิลป์ด้วยกัน ซึ่งเป็นการแสดงออกในความสามารถทางศิลปะที่ไม่เหมือนกัน ซึ่งในระหว่างทางนี้เองที่เด็กต้องเปลี่ยนแนวไปเรียนอย่างอื่นเสียเกือบทั้งหมด

เดี๋ยวนี้อีกยังเป็นอยู่อย่างนี้ ที่ผู้บริหารการศึกษายังคงเห็นว่า ศิลปะนั้นเป็นวิชาที่อยู่ในระดับต่ำทั้งๆ ที่ **ทินกร** เองจบจากโรงเรียนศรีสงครามมาแล้วอีก 30 ปีทุกอย่างก็ยังไม่เปลี่ยน แต่จะอย่างไรก็ตาม เด็กบ้านนอกอย่าง **ทินกร กาษรสุวรรณ** กลับเป็นฮีโร่ของผมและของใครๆ อีกหลายคนที่เป็นผู้ก้าวข้ามหลักสูตรที่ง่อนแง่นมาจนถึงระดับมหาวิทยาลัยได้

และสิ่งที่ผมจะต้องแสดงความชื่นชมยิ่งไปกว่าการสอบเอนทรานซ์ก็คือ เมื่อที่เขาเริ่มเรียนศิลปะในระดับปออาชีวะแล้ว ผมยังจำถึงผลงานในระหว่างเรียนได้ดีที่เขาพยายามเอาเรื่องราวของประเพณีผีตาโชน อันเป็นประเพณีสำคัญของชาวอีสาน โดยเฉพาะชาวเลยมาทำงานศิลปะนั้น แสดงว่าเขาไม่เคยลืมความประทับใจในวัยเด็กที่ได้ใช้ชีวิตและซึมซับกับประเพณีวัฒนธรรมพื้นถิ่น

มีนักเรียนศิลปะมากมายที่เมื่อมาอยู่กรุงเทพมหานครแล้ว รังเกียจที่แม้จะนึกถึงบ้านนอก ความเป็นชนบทเป็นความล้าหลังไม่ทันสมัย ตามที่ตนเองคิดว่าการได้มาอยู่กับความเจริญของวัตถุในเมืองใหญ่ จะเป็นสิ่งที่ทำให้ตนเองได้ก้าวพ้นคราบของความเชยออกมาได้ ซึ่งไม่จริง

"Transmutation of Form 14"
Intaglio, 80 × 100 cm., 1992
"1st Prize Gold Award Winner,
The 9th Exhibition of Contemporary
Art Competition, Bangkok, 1992"

Life Style in Thai Country 5
Intaglio, 107 × 130 cm.
"1st Prize Gold Medal Graphic Art
39th The National Exhibition of Art, Bangkok 1993"

Rama IX Art Museum Foundation

ทางเดินบนถนนศิลปะของทินกรกลับรุ่งโรจน์ด้วยผลงานที่นำเอาเรื่องราวของชนบทมาใช้ในการแสดงออก แม้ว่าในวัยเด็กเขาจะเคยได้รับรางวัลระดับอินเตอร์จากอาร์เจนตินา, ไต้หวัน, ญี่ปุ่น, ตุรกี และอินเดียมาแล้ว แต่เมื่อเติบโตขึ้นเขาต้องกลับมาเริ่มต้นใหม่ในการไต่ระดับคว้ารางวัลในประเทศ เช่นเดียวกับศิลปินไทยในวัยหนุ่มทั้งหลาย เขาเริ่มจากรางวัลเหรียญทอง "ศิลป์ พีระศรี" แล้วทะลุไปถึง รางวัลเกียรติคุณอันดับ 1 เหรียญทอง จากการแสดงศิลปกรรมแห่งชาติ ที่ทุกคนเฝ้าหา แล้วจากนั้นก็กวาดรางวัลจากสถาบันในประเทศมาหมด เขียบขึ้นไปสู่เวทีระดับนานาชาติอีกครั้งด้วยการคว้ารางวัลสำคัญจากเกาหลีและญี่ปุ่นหลายต่อหลายครั้ง

ปัจจุบันทินกรได้รับเชิญให้ไปแสดงเดี่ยวบ่อยครั้งในต่างประเทศ

ที่ได้กล่าวถึงประวัติผลงานของ **ทินกร** มาแล้ว เป็นการกล่าวอย่างย่อ เพื่อให้ต้องการจะบอกให้รู้ว่า ผลงานทั้งหลายที่ได้สร้างชื่อเสียงให้กับศิลปินหนุ่มผู้นี้ เขาไม่เคยทิ้งความเป็นบ้านนอกของเขาเลย เขาได้เอาวิถีชีวิตผู้คนและประเพณีต่างๆ ของจังหวัดเลยและชาวอีสาน ไปแสดงตนไว้บนเวทีระดับชาติ และยังไปกว่านั้นความเป็นบ้านนอกของเขายังเผยแพร่ไปสู่สังคมนานาชาติ ด้วยเกียรติยศของผู้สร้างสรรค์ศิลปะจากประเทศไทย

ทินกร กาษรสุวรรณ เคยเล่าให้ฟังถึงชีวิตอันแสนสุขในวัยเด็กว่า

"ในช่วงฤดูฝนน้ำในทุ่งนาจะเต็มทุ่ง ต้นข้าวอ่อนๆ ลูมอยู่ในทุ่งกว้าง ตอนผมเด็กๆ ชอบที่จะวิ่งไล่จับกิ้งก่ากับเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกัน"

"Memory of Country 21/2005"
Etching, Collagraphy
71 × 100 cm., 2005

"Honorable Mention" 12th International Biennial Print
and Drawing Exhibition, R.O.C. 2006

"บางครั้งก็ช่วยแม่เก็บผักนุ่น ฝ้าย ผักแดด ยามเมื่อลมพัดปุยนุ่น ผมกับน้องจะวิ่งไล่จับปุยนุ่นอย่างสนุกสนาน"

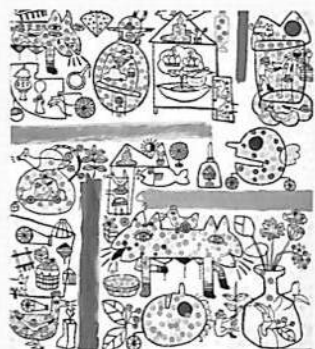
"ผมมีความสุขมากในวัยเด็ก ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยในการผจญภัยตามขุนเขา ตามท้องทุ่ง ผมนั่งตกปลาได้ทั้งวัน หากแดดร้อนมาก ก็นั่งมองดูก้อนเมฆ พร้อมกับภาวนาให้เมฆก้อนโตๆ ช่วยเคลื่อนมาบดบังแสงอาทิตย์ด้วยเถิด"

"ยามใกล้ค่ำ ผมเฝ้าสังเกตชีวิตต่างๆ ที่ต้องดำเนินไป สรรพสัตว์ทั้งหลาย ทั้งหนู นก กบ เขียด และแมลงต่างๆ เด็ก คนหนุ่มสาว คนเฒ่าคนแก่ บ้างก็เดินทยอยกลับบ้าน บ้างก็อยู่บนเกวียน เด็กอย่างผมและเพื่อนๆ ก็วิ่งไล่จับแมลงปอกัน หกล้มหลุก สนุกสนานไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย"

"หลังบ้านผมเป็นทุ่งนากว้างใหญ่ มองสุดลูกหูลูกตา ผมชอบยืนมองดูทุ่งข้าวยามดวงอาทิตย์กำลังจะลับชายทุ่ง ภาพขาวไร่ขาวนากำลังกลับบ้าน เหล่านี้เป็นภาพแห่งความหวัง พร้อมที่จะต่อสู้กับอุปสรรคจากภัยที่ผ่านมากับฤดูกาล"

เมื่อได้อ่านข้อเขียนที่ **ทินกร** เล่าให้ฟังถึงชีวิตวัยเด็กในชนบทที่จังหวัดเลยแล้ว กลับไปดูภาพเขียนหรือภาพพิมพ์ของเขาแล้ว ดูจะเป็นภาพเดียวกัน เหมือนๆ กัน อารมณ์เดียวกัน คือเต็มไปด้วยเรื่องเล่าแบบตรงไปตรงมา ชื่อ บริสุทธิ์ สดใส ไม่มีจริตปรุงแต่งที่ดูสลับซับซ้อน

ไม่ว่าจะเป็นผลงานของเขาในยุคใดสมัยใด กลิ่นอายความสดชื่นจากชนบทยังคงติดตาเป็นเนื้อในอยู่บนภาพศิลปะของเขา แม้ว่ารูปแบบของศิลปะจะเปลี่ยนแปลงไปตามวัย นั่นเป็นเรื่องปกติ

"Between the Road Lines",
Acrylic on canvas
140 x 160 cm., 2004

ธรรมชาติของคนทำงานศิลปะที่อาจเริ่มต้นจากการแสดงออกที่มุ่งมั่นจริงจัง จนทำให้งานศิลปะดูจะไม่ผ่อนคลาย แต่เมื่อการทำงานอย่างสม่ำเสมอและผ่านช่วงเวลาที่ยาวนานพอสมควรแล้ว ศิลปะของ **ทินกร** ในวันนี้ เดินไปสู่ความเรียบง่าย ตรงไปตรงมา ไม่มีอะไรซับซ้อน เช่นเดียวกับเรื่องราวที่เขาเล่าออกมาจากปากของเขา

ใครๆ ที่รู้จักทินกร จะรู้ว่าเขาเป็นคนเรียบง่าย แต่ไม่เคร่งเครียด ความเรียบง่ายของเขามีความสุขสนทนและขี้เล่นอยู่ในใจ รอยยิ้มที่อยู่บนใบหน้าของเขาปรากฏอยู่ในรูปเขียน ทำให้คนดูยิ้มได้ เรื่องราวและสัญลักษณ์จากบ้านนอก ไม่ว่าจะเป็นสัตว์หน้าตาประหลาด เช่น หมาตัวติดกัน ช้าง วัว ควาย เป็ด ไก่ นก ปลา กระต่าย พืชผักผลผลิตจากไร่นา หลายรูปมีภาพที่ทำให้คิดไปถึงวิถีชีวิตกับพุทธศาสนา เช่น รูปเจดีย์ วัดวาอาราม พระพุทธรูป เครื่องมือที่ใช้ทำมาหากิน และวัตถุความเชื่อที่อยู่นอกพุทธศาสนา นอกจากนั้นก็มีสิ่งแปลกปลอมของชนบทอยู่บ้างเช่น รถยนต์ และเครื่องบิน

เรื่องราวของสิ่งต่างๆ เหล่านี้เขียนขึ้นด้วยการแสดงออกง่ายๆ คล้ายเด็กๆ เขียน แต่ไม่ใช่เด็กเขียน เพราะศิลปินอย่าง **ทินกร** ได้ผ่านการเขียนรูปร่างแล้วอย่างโชกโชน และด้วยชั้นเชิงของนักภาพพิมพ์ทำให้ภาพของเขาอยู่บนน้ำหนักรูปภาพที่เรียบง่ายมีเสน่ห์ ไม่จืดจางให้อยู่ในบรรยากาศของความเป็นจริง แต่เป็นแบบสัญลักษณ์และจินตนาการ ทำให้ภาพของเขาดูแจ่มใสบริสุทธิ์ น่ารัก และมีรอยยิ้ม ที่สำคัญเป็นงานศิลปะที่ทันสมัย หรือเป็นงานร่วมสมัยและไม่เชย

ทินกร ทำงานทั้งที่เป็นแบบช่างพิมพ์อาชีพ และเมื่อเบื่อก็กลับมาสร้างงานจิตรกรรมควบคู่กันไป ทำให้ประสบการณ์ในทางเทคนิคของงานสองประเภทได้สลับมาใช้ร่วมกัน ทำให้ผลงานของเขาเป็นทั้งงานจิตรกรรมและงานภาพพิมพ์ กลมกลืนกันได้อย่างไม่เคอะเขิน

ประสบการณ์ของคนทำงานศิลปะด้วยความมุ่งมั่นอย่าง **ทินกร ภาณุสุวรรณ** ด้วยวัยเพียง 30 ปีหลายๆ ทำให้ผลงานของเขาคล้ายกับผู้ที่มีประสบการณ์แล้วอย่างยาวนาน มันคงไม่หวั่นไหวพร้อมที่จะก้าวเดินไปได้โดยไม่เปลี่ยนแนวทาง

ทุกวันนี้ผมยังเห็นเขาเดินทางกลับจังหวัดเลยทุกครั้งเมื่อมีวันหยุด และกลับมาพร้อมกับของฝากจากบ้านนอก แจกจ่ายกับเพื่อนฝูงด้วยน้ำใจโอบอ้อมอารี

ผมยังมีความเชื่อมั่นว่า หากจิตใจของ **ทินกร ภาณุสุวรรณ** ยังเป็นเช่นวันนี้ งานศิลปะของเขา ก็ยังคงความใสซื่อบริสุทธิ์อย่างไม่เปลี่ยนแปลง

ใครจะเอาอะไรมาแลกกับความเป็นคนบ้านนอก เขาคงไม่ยอม.

Rama IX Art Museum Foundation

Tinnakorn Kasornsuwan, the "country" artist
and his contemporary "country" art
Pishnu Supanimit

I remember Pearl S. Buck, the Nobel-prize writer from the world's significant novel entitled *The Good Earth*, once said that most of her writings were the stories from her childhood's experiences.

I think it is the same for other world's famous writers. Some of them even repeated that the valuable piece of writing did not have to be about the great story but it had to possess the truth that happened to our lives, no matter if it was trivia or not.

I also believe in that statement. The fact that I can still be a writer is because I write trivia matters that are of my knowledge and do not try to do thing that is beyond my comprehension or without trying to study in depth.

It is not only the writing that needs the past background for creating the story but also other fields of art, especially fine art. The past memories and experiences from the area that the artist uses to live are the important inspiration that he/she can portray on the canvas and makes it become the world's classic work.

The obvious example that I can provide is the art of Marc Chagall, the Russian artist. He moved to Paris, France and lived in America at the end of his life.

Chagall was from the country-side. He was born in Vitebsk, the town far away from the civilized St.Petersburg. When he grew up, he went to the city, seeking for knowledge. However, when he moved back to his hometown to get married with his lover who was waiting for him, the political revolution was taken place in Russia.

Chagall was the liberal man who felt opposed to the world of communist and he could not stand such feeling. He tried to take his family out from Russia, the land that he loved and felt connected to.

When Chagall lived in Paris, he suddenly became a famous artist because of the story about the country town in Russia portrayed on his painting. It was the town filled with the peaceful ambiance, the nature, the picture of farmers doing their works, the housewives milking the cows and the old church that he always thought of with love.

The painting entitled "I and My Village" did not show any sense of modernization but his sincerity towards his hometown that he had left without knowing when he could go back to.

This painting created the sense of novelty to the viewers living in Paris, the big and civilized town.

The portrait of the country life is what the townspeople hunger for. Especially, when Russia closed its country with the political policy, Chagall and his painting became more famous not only in France but also the rest of the world.

Actually, I am going to talk about Thai artist who possesses the same attributes as Chagall but does not face the political pressure. He is the artist that is called the "country" artist by his friends. However, he does not have to escape from Loei province, his hometown, due to the political issues. He still goes back to his "country" every time he misses it.

Tinnakorn Kasornsuwan is the young artist whom I am talking about. He is the genuine "country" artist considering on his works and soul. Sometimes we might understand that the word "country" is pejorative. However, on some occasions, it is used to honor the profoundly creative works that need to be considered on the soul. The word "country" is a good word implying awareness, modesty, love for the hometown and the harmony with nature in the countryside.

Nevertheless, it depends on the speaker's intentional tone: which direction he/she wants the word "country" conveys the meaning.

Tinnakorn was born in Loei. His family and relatives also live there. He is the student of the well-known teacher who devotes himself to teaching art for children. He is granted the Teacher Award and well-respected. Tinnakorn is the student that Kru Sangkom Thongmee is proud of.

When he finished his studies from Srisongkram School, Kru Sangkom encouraged him to go to Bangkok to further the studies of what he loved. He went to the College of Fine Arts, Ladkrabang, passed the examination and studied in Silpakorn University (I am waiting to teach him at the moment).

If I do not remember it wrong, Tinnakorn is the first Kru Sangkom's student from Loei that is able to pass the examination to Faculty of Painting Sculpture and Graphic Arts. He has studied there for his bachelor degree and continued his studies at the master's degree level.

I also remember it well that the teachers teaching in Silpakorn University were so glad to polish this "country" diamond to become shiner.

I must complain, at this moment, that many of Kru Sangkom's students who are good at art and awarded prizes from national competitions cannot pass through the art university. Part of this problem might be because of the family's financial status. However, one certain factor is the Ministry's curriculum that does not encourage the children who possess the artistic character to walk across the bridge to the university curriculum.

Because the art subject is not included in the curriculum, the high school students have to study art as the combination of other subjects in the field of art. The students have to study drawing, music and dancing as one subject. Each one of the constituent requires different artistic expression. This is the reason that forces the students pursue another field of studies.

This problem still exists at present time. Some educational administrators think that art is not that important. Even though Tinnakorn has graduated from Srisongkram School for about 30 years, everything is still the same. Nevertheless, the "country" boy like Tinnakorn Kasornsuwan is the hero of mine and many people because he can walk

Rama IX Art Museum Foundation

across the absurd curriculum and further to the university level.

Besides to passing the entrance examination, another thing that I must express my recognition towards is the fact that he never forgets his childhood's impression on his hometown's local cultures and traditions. I can still remember his works of art created at the beginning of his professional studies of art. He tried to include Phi Tah Khohn festival, the significant tradition of the people living in the north-eastern part of Thailand, especially in Loei, into his works.

There are many art students who move to Bangkok and feel disgusted in thinking of the countryside which is considered out-of-date. They think that living in the civilized and materialized city helps them escape from the outdated surroundings. This is not true.

Tinnakorn's path of art is glorified because of his works of art that use the story of the countryside for expression. Even though he received many international prizes from Argentina, Taiwan, Japan, Turkey and India when he was young, he had to start all over again for the national prizes, just like other Thai young artists, when he was grown up. He started from receiving "Silpa Bhirasri" gold medal; first class honors, gold medal from the National Art Exhibition and many prizes from the institutions in Thailand. He was recognized at the international level by receiving significant awards from Korea and Japan for many times.

At the moment, Tinnakorn is invited to display his artworks in many solo-exhibitions abroad.

The background of Tinnakorn's works of art is just a brief description because I want you to know that many pieces of his artwork that build his reputation never lack the sense of his being the "country" man. He displays the lifestyles and traditions of people living in Loei and north eastern area at the national stage. Moreover, his being the "country" man is also exhibited to the international societies with his honorary role as the Thai artistic creator.

Tinnakorn Kasornsuwan once told me the happy stories of his childhood:

"During the rainy season, the rice will move along the wind in the field. When I was young, I would run and try to catch the chameleon with my friends at the same age."

"Sometime I would help my mother collect the cottons and expose them to the sun. When the wind blew, I and my siblings would run after those cottons cheerfully."

"I had a lot of happiness when I was young. I did not feel tired for the adventure in the mountain and the field. I could go fishing all day. If it was too sunny, I would sit there, watched the clouds and hoped that they would move and block the sunlight."

"When the sunset was coming, I would observe lives that still kept going on: animals such as rats, birds, frogs and insects, for example. Children, teenager, elderly people were walking with happiness. Some of them were on the cart. A child like me and my friends were running in pursue of the dragonflies. We fell down but felt happy without feeling tired."

"There was a large rice field behind my house. I liked to watch the field when the sun was about to leave the sky. The picture of farmers going home was the picture of hope

that was ready to fight with any obstacles due to the season."

When I read the description that Tinnakorn wrote about his childhood life in the countryside in Loei province and take a look at his printings, I feel that they are the same picture. They convey the same feeling which is filled with the naïve stories without any complication.

Regardless of the time that his artworks are created, the sense of freshness of the countryside can be found in his artworks. The patterns of his artwork are changed according to his age which is considered common for the artist. At the beginning, his art might be created from the serious and deliberate expression that make the artworks seem to be tense. When time passed along with the consistent work, Tinnakorn's art becomes simple, direct and uncomplicated just like the stories that he told.

Everybody who knows Tinnakorn recognizes that he is quiet and calm but not serious. His playfulness is hidden in his heart. The smile on his face appeared on his painting makes the viewers smile with the stories and the symbols from the countryside such as the unusual animals: the dogs with their bodies stuck together, elephants, cows, buffalos, ducks, chickens, birds, fish, rabbits and the products from the patch fields. There are many paintings that make me think of the lifestyles and Buddhism such as pagodas, temples, the Buddhist images, the artifacts and the items representing beliefs that are beyond Buddhism. In addition, there are also unusual items for the lives in countryside such as cars and airplanes.

The story of these items created by the simple expression looks like the works of children but it is not. The artist like Tinnakorn has gone through long experiences in drawing. His expertise in printing makes his artworks simple but charming. He does not intent to make the artworks be realistic but symbolic. With imagination, his paintings look bright, naïve and merry. The most important consideration is that they are modern or contemporary art.

Tinnakorn is the professional printer. When feeling bored, he creates fine art simultaneously. This allows him to apply technical experiences in both fields into creating fine arts and printings in harmony.

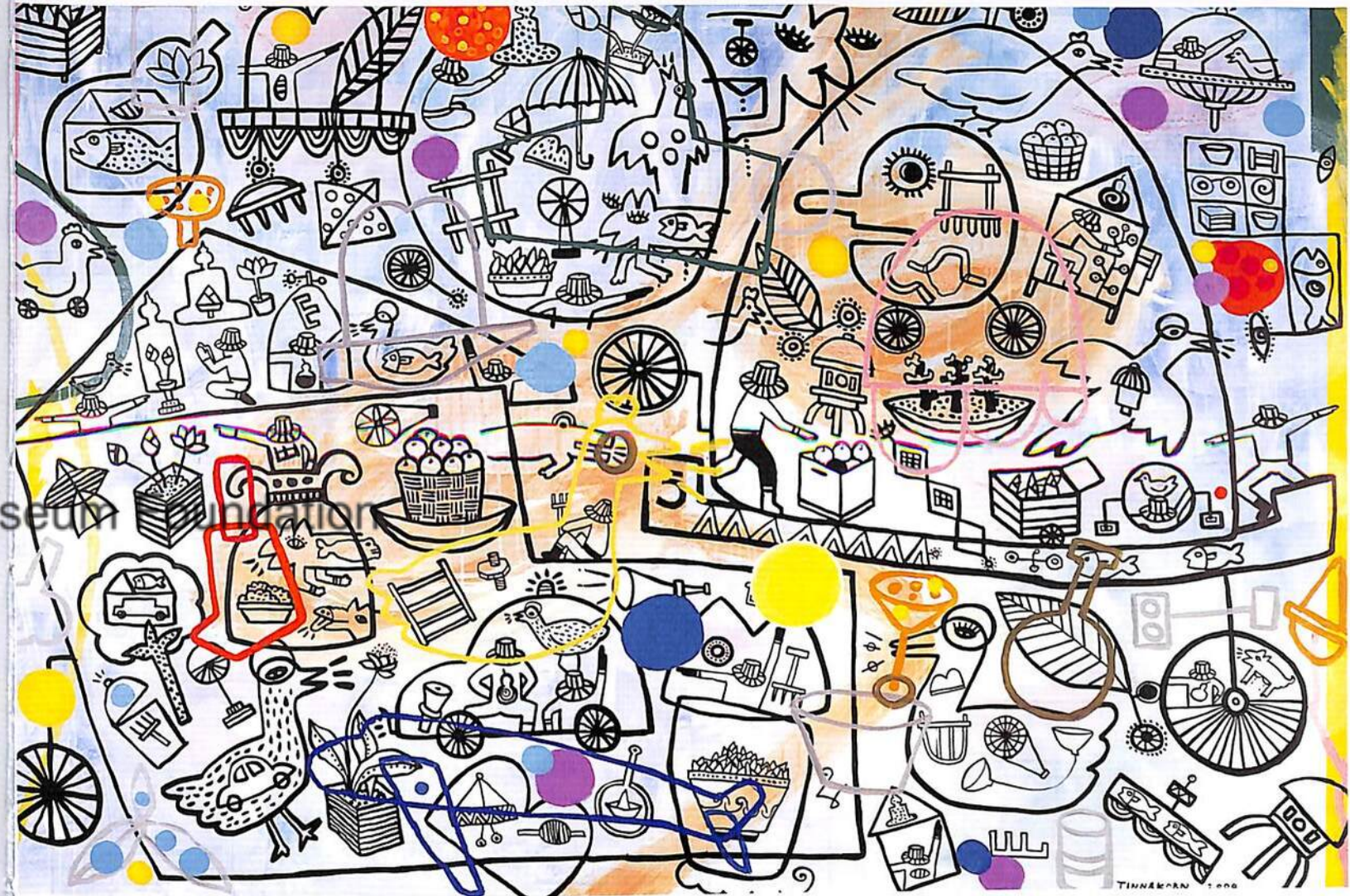
At the age of 30s, the experiences of Tinnakorn Kasornsuwan, the artist who creates the artworks with intention, make his works of art be filled with the long and stable experiences that are ready to go further without changing direction.

I still see him going back to Loei during holidays. He will bring back souvenirs from the countryside for friends.

I do believe that if the heart of Tinnakorn Kasornsuwan is still the same as today, his works of art will maintain the unchanged purity.

Who would trade "being the country man" with him? He would not agree.

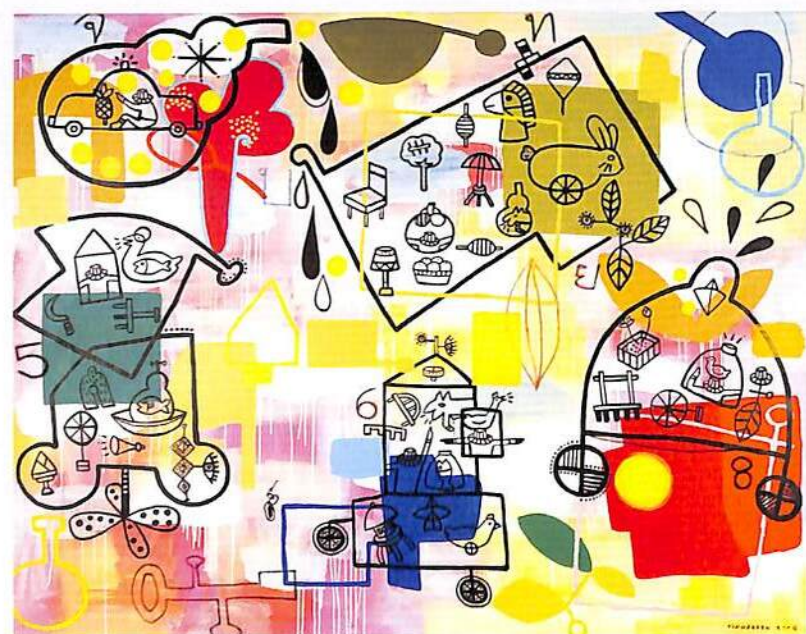
Rama IX Art Museum

"Rain Is Coming", Acrylic on canvas, 135 x 200 cm., 2004

"Alphabets 3", Acrylic on canvas,
140 x 200 cm., 2004

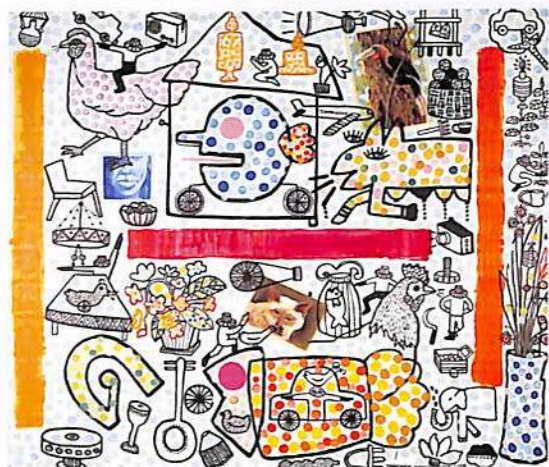

"Pink Orchard", Acrylic on canvas,
160 x 200 cm., 2004

Rama IX Art Museum Foundation

"at Dawn", Acrylic on canvas, 160 x 200 cm., 2004

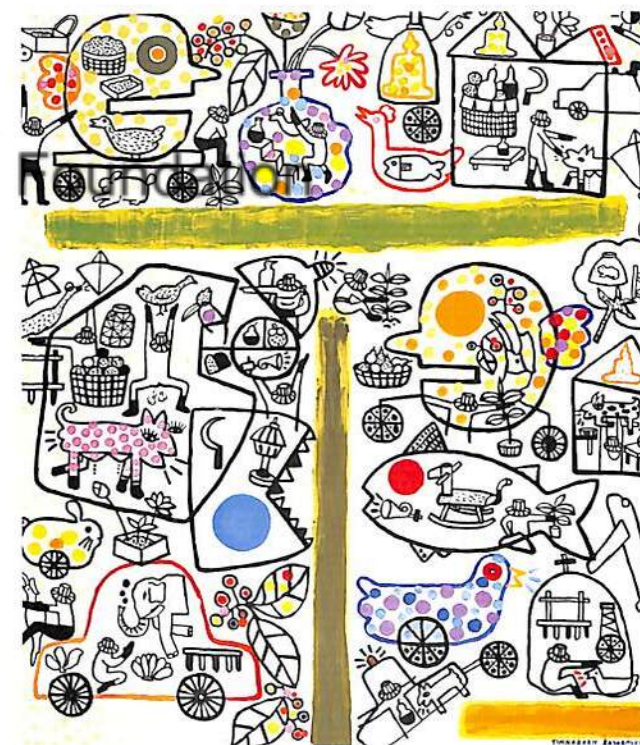

"Alphabets 2", Acrylic on canvas,
140 × 120 cm., 2004

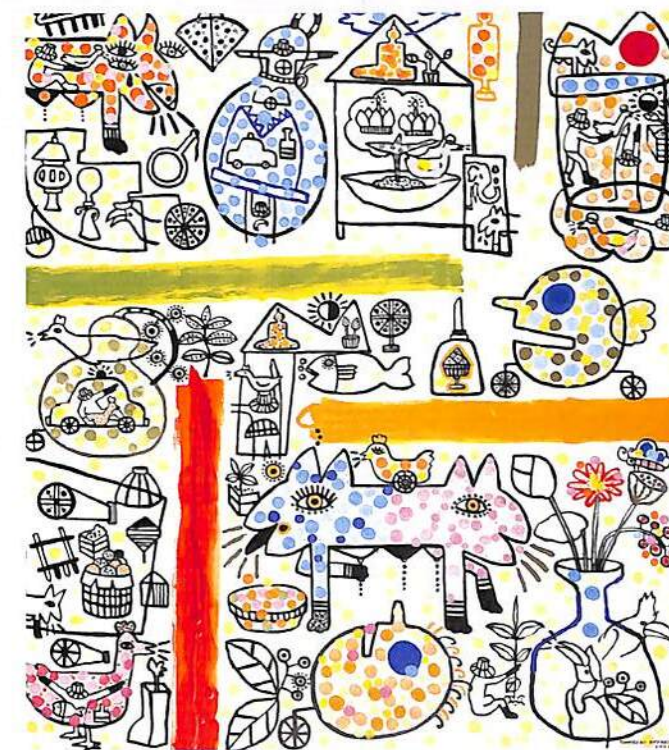

"Alphabets 1", Acrylic on canvas,
140 × 160 cm., 2004

Rama IX Art Museum

"Green Road", Acrylic on canvas
140 × 160 cm., 2004

"Between the Road Lines", Acrylic on canvas
140 × 160 cm., 2004